

Sint Nicolaas

**HOUVAST
OP SCHOOL**

EEN VERHAAL

Voordat Nicolaas Sint Nicolaas werd, was hij een gewone jongen. Nu ja, hij was wel bijzonder. Hij hoort mensen in de kerk vertellen over God en Jezus en hij denkt zo wil ik ook leven. Hij wil ook gaan kijken waar Jezus heeft gelopen, waar alle verhalen die over hem in de bijbel staan, zijn gebeurd. Hij wil op bedevaart.

Daarom gaat Nicolaas naar Jeruzalem. Hij gaat per boot van Myra naar het zuiden langs de kust totdat hij in de buurt van bij Jeruzalem komt. Daar stapt hij uit. Hij moet nog een stuk lopen maar daar is de stad. Hij gaat naar de plaats waar de grote tempel had gestaan, waar Jezus boos is geworden op de mensen die op het plein voor de tempel oneerlijk geld wilden verdienen. Hij gaat naar de poort waar de mensen zo blij waren, toen ze Jezus zagen. Hij gaat naar de tuin waar Jezus met zijn leerlingen voor het laatst samen heeft gegeten en gedronken. Hij vindt het er prachtig en gaat steeds meer in God geloven. Hij denkt: “Wat in de bijbel staat over Jezus, dat geloof ik.”

Als hij alles heeft gezien, vaart hij terug. Het is prachtig weer, de zon schijnt en er is net genoeg wind. Het schip glijdt heerlijk over de kleine golven. Nicolaas is moe van wat hij heeft gezien en meegemaakt. Hij valt snel in slaap. Maar het is geen fijne slaap. Nicolaas gaat heel eng dromen. In zijn droom is er een vreselijke storm op zee en zijn schip zit er middenin. Het schip gaat heen en weer, golven slaan over het dek en het de zeilen scheuren. De mensen zijn zo bang dat ze denken dat ze zullen verdrinken.

Nicolaas schrikt wakker en hij roept naar de kapitein: “Er komt storm. Pas op!” De kapitein kijkt verbaasd. Er is nog geen wolkje aan de lucht. Hoe kan dat nu? De kapitein zegt: “Waarom zeg je dit?” “Geloof me maar”, zegt Nicolaas “het is echt waar. Ik heb het gedroomd.” De kapitein kan het niet geloven maar Nicolaas vertelt het zo zeker dat hij toch maar opdracht geeft om de zeilen naar beneden te halen.

Dan begint het opeens hard te waaien, de lucht kleurt zwart en de golven worden zo hoog als muren van water. Het schip gaat heen en weer maar de zeilen scheuren niet. Ze zijn net op tijd naar beneden gehaald. De mannen op het schip worden bang en schreeuwen om hulp.

Nicolaas knielt op het dek en begint te bidden. “Lieve God, help ons. We willen gezond naar onze families terug. Lieve God, laat de zee weer rustig worden.” En wat gebeurt? De wind gaat liggen en de zee wordt rustig. De mannen kunnen het bijna niet geloven maar het is echt waar. Veilig komen ze thuis en vertellen ieder die het horen wil over het wonder dat is gebeurd, omdat Nicolaas het aan God heeft gevraagd.